

MIRAN JARC:

PESEM OB ČAJU.

Bronasto zvene te čajne sanje.
Pij, prisluhni in začula trepetanje
boš noči srebrnih, daljnih, kjer pleto
duše si izbrane lestvico v nebo.

Iztočna hrepenenja, ki se davno vjela
v čajne liste so, zdaj bodo ti zapela. —
Pij... zapri oči... Ah, že zvenijo.
čudni sni... pij zvezdno melodijo!

PASTUŠKIN:

VRNI SE!

Kod romajo nožice tvoje, kod?
Kako si mogla v tako dalj zabresti?
Ne več naprej! Obrni se na cesti
in vrni se v ta najin tihi kot!

Željám ukažem tvojo daljno pot
z visokimi ovirami zasesti,
nazaj pritirati v objem te zvesti
in v mojih rok te zvezati omot.

Nič več se ne izviješ iz objema
in v novo srečo vse se razgori,
kar je kedaj biló med nama dvema.

Usmili se in pridi! Kar te ni,
v medlenju duša sahne in pojema —
oživiti jo znaš samo le ti!

1) meglénost so dragi veči!

